

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת צו
טז אדר ב'
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 23
(75)

ארויסגעזעהן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

פליען דאן איז ער חשוב און אינטערעסאנט, אבער דאס וואס דער בן מלך האט פריער באוויזן, אז ער האט אויסגעלערנט א וועג ווי אזוי דורך צו גיין דעם גארטן, קיינער זאל נישט יאגן, איז נאכנישט אינטערעסאנט. איי, וואס האבן די אלע זאכן מיט דיר? דער צדיק האט דיר דאך געוויזן א וועג אין לעבן, ער האט דיר געגעבן א וועג צו לערנען, א וועג צו דאווענען, דאס איז דאך מער פון אלעס!

ביז אהין איז דיר שוין אלעס מסודר?...

עס איז דא א בריוו אין שאלות ותשובות ברוסלב (חלק ב, סימן רכג) וואו איינער פֿרעגט אן מוהרא"ש זכרונו לברכה, אזוי ווי היינטיגע צייטן איז די וועלט שוין פֿארגעשריטן און מען קען שוין אלעס וויסן, וויל ער וויסן וואו דער 'טייך סמבטיון' איז, ענטפערט אים מוהרא"ש: "ביז אהין איז דיר שוין אלעס מסודר?..." מענטשן האבן נאר ליב פֿילאזאפיע, ווילנדיג וויסן 'וואו די הרי חשך' און דער 'טייך סמבטיון' איז, אבער מוהרא"ש האט אונז אויסגעלערנט, וואס גייט מיר אן וואו די 'הרי חשך' איז? וואס גייט מיר אן וואו דער 'טייך סמבטיון' איז? וואס וועלן די אלע זאכן אויסמאכן פאר מיין לעבן? דער עיקר געב אכטונג אז די 'הרי חשך' זאלן נישט זיין ביי דיר אין קאפ, עס זאל נישט זיין ביי דיר פינגער, אויך געב אכטונג אז דער סמבטיון זאל נישט זיין ביי דיר אין שטוב, ביי דיר אין שטוב זאלן נישט פליען קיין שטיינער...

פלוצלינג האבן זיי אים אנגעהויבן אויסהערן...

אבער אזוי זענען מענטשן, דאס צי ער קען זיך אן עצה געבן מיט זיין ווייב און קינדער איז נישט אינטערעסאנט, נאר געשלאגענע וועגן, פֿילאזאפיע איבער זאכן וואס טוט זיך אויף די וועלט - דאס איז אינטערעסאנט און צו דעם ווערן מענטשן פֿארקויפט. עס איז אינטערעסאנט אז די זעלבע זאך זעט מען אין די קומענדיגע מעשה, די מעשה פונעם בעל תפלה, אז דער בעל תפלה פלעגט שמועסן מיט מענטשן פון 'תכלית', אז דער עיקר תכלית איז נאר דינען דעם אייבערשטן; תורה, תפלה און מעשים טובים איז תכלית, דאווענען איז תכלית, רעדן צום אייבערשטן איז תכלית, דאנקען דעם אייבערשטן איז תכלית, זיך מתוודה זיין צום אייבערשטן איז תכלית, און געלט איז א נארישקייט, אבער זיי האבן געהאט א אנדערע תכלית, זייער תכלית איז געווען געלט, ביי זיי האט זיך אלעס געדריידט ארום די פראגע: "תכלית גערעדט, וואו מאכט מען אפאר דאלער?" "וואו לוינט זיך צו אינוועסטירן?" "וואו לוינט זיך צו קויפן?" דערפאר האבן די מענטשן אים נישט אויסגעהערט, ביז ער האט זיי געזאגט אז ער איז געווען ביי א קעניג וואס האט געהאט ביי זיך אזוי ווי א האנט מיט פינגער פינגער, מיט אלע קנייטשן און קריצן וואס איז פֿארהאן אויף א האנט, און דורך די קריצן קען מען זען אלעס וואס טוט זיך אויף די גאנצע וועלט וכו', פלוצלינג האבן זיי אים אנגעהויבן

שבת קודש פרשת ויקהל, שבת שקלים, מברכים הודש אדר שני, שנת תשפ"ב לפקט קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קנינת ברסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קדושה הבא' האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יא, מבן מלך וכן שפחה שנתחלפו.

אין קורצן פון פריער

דער אמת'ער בן מלך איז אנגעקומען צו דעם מדינה וואס האט אמאל געהייסן "דאס ניירישע לאנד און דער קלוגער מלכות", האט מען אים נישט געוואלט אריין לאזן אויסער אויב ער קען אומקערן צו דעם מדינה איר נאמען. האט ער זיי געזאגט, אז ער איז גרייט דאס זיך אונטער צו נעמען, האבן אים די שרים געזאגט אז מען גייט אים פֿראוון אויב ער איז טאקע אזא גרויסער חכם, אזוי ווי עס איז דא אין דעם מדינה א גארטן וואו קיינער קען נישט אריין גיין, אויב וועט ער דארט קענען אריין גיין - וועט מען אים אפגעבן די מלוכה. דער אמת'ער בן מלך האט דאס באוויזן, ער איז אריין אינעם גארטן און ארויס בשלום.

דער ציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

האבן זיך די שרים צו אים אנגורפין. פון דעסט וועגן פארט האטשע מיר האבן פון דיר גיזעהן אזוי א זאך. פון דעסט וועגן פארט. פון איין זאך וועגן. קומט דיר נאך נישט אפצוגיבן די מלוכה. מיר וועלן דך פרויבן נאך מיט איין זאך. באשער דא איז פֿארהאנען א שטול פון דעם מלך וואס קע גיווען. און די שטול איז זייער הויך. און ביי דער שטול שטייט א פֿעטיל און ביי דעם פֿעט שטייט א טיש און אויף דעם טיש שטייט א לייכטער. און פון דער שטול גייען ארויס גישלאגנע וועגן. און די וועגן זענען גימויערט. און די וועגן גייען ארויס פון דער שטול אין אלע ווייטן. און קיין שום מענטש ווייכט נאר נישט וואס קע איז די זאך פון דער שטול מיט די וועגן און די וועגן אז זיי גייען ארויס און צייען זיך אונעק א שטיק. שטייט דארט א גילדנער לייב. און אז א מענטש זאל צו אים צו גיין, וועט ער עפֿינען דאס מויל און וועט אים איינשלינגען. און ווייטער פון דעם לייב צייהט זיך דער וועג נאך ווייטער. און אזוי ביי די איבריקע וועגן וואס זיי גייען ארויס פון דער שטול. דהיינו ביי דעם אנדערן וועג וואס קע גייט ארויס פון דער שטול צו איין אנדערע זייט. איז אויך אזוי. אז דער וועג צייהט זיך א שטיק אונעק. שטייט דארט איין אנדערע תיה. דהיינו א לעמפערט פון איין ווארק. און דארט קאן מען אויך צו אים ניט צו גיין (בנ"ל) ווארין ער וועט איין שלינגען) און ווייטער פון דעם לעמפערט צייהט זיך דער וועג ווייטער. און אזוי איז ביי די איבריקע וועגן. און די דאזיגע וועגן. צייען זיך און גייען אין דער נאנצער מדינה. און קיין שום מענטש ווייכט ניט וואס די זאך איז פון דער שטול מיט די אלע זאכן מיט די וועגן. כגון וועסטו דערמיט גיפֿרוכט ווערן. אויב דו וועסט קאנען וויסן די זאך פון דער שטול מיט דעם אלימען.

וואס האבן די אלע זאכן מיט דיר?

עס איז זייער אינטערעסאנט ווי אזוי מענטשן זענען, מענטשן האבן זייער ליב זאכן וואס האט נישט צוטון מיט זיי, אז איינער וועט רעדן פון אינטערעסאנטע זאכן און הויכע ווערטער, פון א שטול, פון גאלדענע לייבן און אייזערנע לעמפערט, בערן וואס טאנצן און קאטשקעס וואס

אויס'הערן. ווילאנג ער האט גערעדט מיט זיי פון תורה און תפלה איז ער גארנישט ווערד געווען ביי זיי, ווייל דאס זענען צו פשוט'ע זאכן... אבער אז ער הייבט אן רעדן פון טיפע קבלה זאכן, פון זאכן וואס האט גארנישט מיט זיי, דאן האט זיי אים אנגעהויבן אויס'הערן.

רעד שיינ אינדער היים

אבער ברוך השם אז מיר האבן געטראפן דעם הייליג פלאץ 'היכל הקודש', וואס מוהרא"ש געבט אונז דער שכל דורך צו גיין דעם גארטן אז קיינער זאל מיר נישט יאגן; מוהרא"ש לערנט אונז אז די וועלט איז נישט מיינס, וואס דארף איר זארגן פאר די וועלט, וואס דארף איר זיך צעקריגן מיט מיין משפחה, פארקערט, רעד שיינ אינדער היים, זיי מקבד דינע עלטערן און דיין ווייביס עלטערן.

האט מען אים גוויזן די שטול. האט ער גיזעהן אז זי איז זייער הויך וכו'. איז ער גינאנגען צו דער שטול. האט ער א קוק גיטאן. האט ער פארשטאנען אז די שטול איז גימאכט גינארין פון דעם האליץ פון דעם קעסטל (דהיינו די כלי וואס רעד מענטש פון דעם וואלד האט אים גישענקט כ"ל)

עס הייבט אן שפילן א ניגון

דער שטול איז געמאכט געווארן פון דעם זעלבן האלץ ווי דער כל יוואס דער אמת'ער בן מלך האט באקומען פון דעם מענטש פון וואלד. ווי דער רבי דערצייילט פריער אז דער כלי איז געמאכט געווארן מיט ספעציעלע בלעטלעך און ספעציעלע פארבן, וואס אז מען נעמט די כלי און מען ליגט איר ארויף אויף סיי וואס פאר א בהמה אדער פייגל הייבט עס גלייך אן צו שפילן א ניגון.

האט ער ווייטער גיקוקט. האט ער גיזעהן. אז עס גייט אפ פון דער שטול פון אויבן עפעס א ריזילע. און אז די שטול זאל האבן דאס ריזילע. וואלט די שטול גיהאט דעם כח פון דעם קעסטל. (דהיינו די כלי הנ"ל וואס זי האט גיהאט דעם כח. אז מען פלעגט די כלי צו ליגן אויף עפעס א בהמה אדער א חיה וכו' האט אנגעהויבן צו שפילן כ"ל) האט ער ווייטער גיקוקט. האט ער גיזעהן אז דאס ריזילע וואס עס גייט אפ אויבן פון דער שטול. דאס ריזילע ליגט אונטן אין דער שטול. באדארף מען דאס ריזילע ארויס נעמען פון אונטן און אריין זעצן עס אויבן אזוי וועט די שטול האבן דעם כח פון דעם קעסטל (הנ"ל)

דאס רויזעלע

דער אמת'ער בן מלך האט פארשטאנען, אויב מען וועט ארויס נעמען דאס רויזעלע פון אונטן און אריין זעצן אויבן, וועט דער שטול האבן דעם כח פון די כלי, און עס וועט אנגעהויבן זינגען. מוהרא"ש זכרונו לברכה איז מסביר (ספר נהרי אפרסמו), דאס 'רויזעלע' גייט ארויף אויף נשמת יש"אל (עיינו זהר הקדמה א); זאגט אונז דא דער רבי, ווילאנג א מענטש האלט אז ער איז אונטן, ער איז גארנישט, ער האלט אז עס איז דא צדיקים, זיי דינען דעם אייבערשטן מיט הויכע מדריגות, אבער איר בין גארנישט ווערד, - זינגט ער נישט צום אייבערשטן.

דו האסט נישט קיין אמונה אין דיר

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה איז אמאל געקומען צום רבי'ן, האט אים דער רבי געזאגט אז ער דארף האבן 'אמונה', האט ר' נתן זיך זייער דערשראקן, וואס הייסט איר האב נישט קיין אמונה?! האט אים דער רבי געזאגט: 'וואס יש לך אמונה, אין לך אמונה בעצמך', אפילו דו גלייבסט אינעם אייבערשטן, אבער דו האסט נישט קיין אמונה אין דיר! אויסער וואס א מענטש דארף גלייבן אינעם אייבערשטן, דארף ער אויך גלייבן אין זיך, אז ער איז פאליבט ביים אייבערשטן, און אז דער אייבערשטער הערט צו זיינע תפילות (שיחות הר"ו, סימן קמ).

ער טראכט אז ער האט א שמוציג מויל

דער איד גלייבט אז דער אייבערשטער איז א 'שומע תפלה', ער הערט צו יעדנס תפילות, פארוואס דען רעדט ער נישט צום אייבערשטן? ווייל ער טראכט אז ער האט א שמוציג מויל, ער ליגט אויף דער ערד, 'זיכער הערט נישט דער אייבערשטער צו מיינע תפילות', אבער אז

מען הייבט אויף דאס רויזעלע, מען געבט אים חיזוק, מען זאגט אים אז ער איז 'א חשוב ביים אייבערשטן', דאן הייבט ער אן צו זינגען צום אייבערשטן, און ער איז זוכה צום בעט, טיש און לייכטער - וואס איז מרמוז אויף אלע שיינע זאכן.

אים פשוט געבן אביסל חיזוק

דער אמת'ער בן מלך האט פארשטאנען אז מיט א קלייניקייט קען מען אלעס מסדר זיין, מען דארף געבן חיזוק פאר א איד - דאן הייבט ער אן זינגען צום אייבערשטן. און דער איד וועט מען דארף מחזק זיין, מוז נישט דוקא זיין א פרעמדער מענטש, דאס קען זיין דער מענטש אליינס, ער זאל זיך אליינס מחזק זיין, אדער א ברודער, אדער די אייגענע קינדער. זאג: "דער אייבערשטער ווארט צו הערן דיין קול", "דער אייבערשטער וויל דו זאלסט רעדן צו אים", דאס איז די גאנצע סוד ווי אזוי מען קען צוריק מאכן דאס רויזעלע זאל זינגען און לויבן צום אייבערשטן.

דאווענען מנחה, מעריב

א אינגערמאן זאגט מיר: "דער ראש ישיבה זאל רעדן מער פון דאווענען 'מנחה, מעריב, ווייל שחרית דאווען איר נאך, אבער 'מנחה, מעריב' - אויף דעם דארף איר חיזוק", פארוואס קומסטו נישט אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב? ווייל דו טראכסט: 'מיין מנחה פעלט יעצט אויס אין הימל?' און די זעלבע זאך איז מיטן לערנען, פארוואס לערנסטו נישט? ווייל דו ביסט צעקלאפט ביי זיך.

ער זאגט קיינער נישט אויס דעם סוד

מען קען זיין א חסיד'ישער אינגערמאן, גיין מיט א שטריימל, און אפילו וויסן פונקטליך צי מען האט געהאלטן פון זאגן משניות, צי מען האט געהאלטן פון ברסלב, און זיין קלאר אז ברסלב איז נישט געמאכט פאר אים, עס איז געמאכט נאר פאר שוואכע... אבער ער זאגט קיינער נישט אויס דעם סוד אז ער דאווענט נישט קיין 'מנחה', ער דאווענט נישט קיין 'מעריב', פארוואס דאווענסטו נישט מנחה? קום אין שול דאווענען מנחה, דער אייבערשטער ווארט אויף דיין מנחה!

די סגיא פון 'פנויות'

אבער דאס רויזעלע ליגט אויף דער ערד, מען האט אים געזאגט: "דו דארפט וויסן, מען טאר נישט האלטן פון זיך"... אזוי ווי עס גייט אין די ישיבות די סגיא פון 'פנויות', ווי נאר א בחור הייבט אן דאווענען הייבט מען אים שוין אן צו צעברעכן: "דיין דאווענען איז גארנישט ווערד עס איז מיט פנויות"... נו, אז מיין דאווענען איז גארנישט ווערד, מיין מנחה איז נישט קיין מנחה, און מיין מעריב איז נישט קיין מעריב, פארוואס זאל איר נאך דאווענען?! אין חדר און אין ישיבה האט אים קיינער נישט געזאגט: "דו ביסט ווערד".

דו ביסט יא ווערד

און דאס דארפן מנחמים וויסן, מען דארף פסדר געבן פאר תלמידים גוטע ווערטער: "דו ביסט יא ווערד", "דו ביסט יא ווערד", ווייל ווען עס קומט צום אייבערשטן דארף דער מענטש האלטן פון זיך, וואונדריג אז זיינע מעשים זענען זייער חשוב און ווערד ביים אייבערשטן.

שובו בנים שובבים חוץ מאחר

מיר האבן די וואך געהאט אין גמרא א אינטערעסאנטע זאך (חגיגה טו.), דער הייליגער תנא רבי מאיר בעל הגס איז געווען א תלמיד פון 'אחר', וואס איז געווען א תנא און האט געבעה אפגעלאזט אידישקייט, די גמרא זאגט (שם): אז רבי מאיר האט געגעסן דעם טייטל און איבער געלאזט דעם קערל, דאס מיינט, אז ער האט פארשטאנען ווי אזוי ארויס צו נעמען נאר די גוטע חלקים פון זיין רבי, און נישט די שלעכטע חלקים. און רבי מאיר האט זייער געוואלט אז זיין רבי זאל זיך צוריק

נישט אן אויב מען דארף מיר יא, אויב מען דארף מיר נישט; איך לאז נישט אפ דעם אייבערשטן, איך גיי נישט אנוועק פונעם אייבערשטן, איך גיי קומען דאווענען שחרית, מנחה און מעריב, איך גיי היטן שבת, איך גיי אנטון תפילין'.

זיך בעטן ביים אייבערשטן

ווער רעדט נאך אז דער מענטש רעדט אפאר ווערטער צום אייבערשטן, דער אייבערשטער הערט צו יעדעס ווארט וואס ער רעדט, נישט קיין חילוק ווער ער איז, נישט קיין חילוק וואס דער מענטש האט געטון, נישט קיין חילוק וואס דער מענטש האט גערעדט מיט זיין מויל, דער אייבערשטער הערט אויס יעדן אייגעם. איי, עס שטייט דאך אין די פסוקים אז מען קען נישט תשובה טון? דאס איז נאר א גסיון פאר'ן מענטש, מען וויל זען צי דו גייסט זיך לאזן אנוועק פאלן, אדער דו גייסט צוריק קומען און זיך בעטן ביים אייבערשטן ער זאל דיך צוריק נעמען.

א הויז, א קאר, א ביזנעס, און א ווייב

דאס האט דער בן מלך פארשטאנען, דאס רויזעלע ליגט אויף דער ערד, דער איד איז צעבראכן ביי זיך, ער האלט אז ער איז גארנישט ווערד, עס איז דא פאר אים אזא שייגע לעבן, א בעט, א טיש און לייכטער, ער האט א הויז, א קאר, א ביזנעס, און א ווייב, אבער ער ליגט אויף דער ערד, ער איז ביי זיך אפגעמאכט 'איך בין גארנישט', טראכטנדיג אז קיינער דארף אים נישט, דערפאר זינגט ער נישט צום אייבערשטן, און אזוי ווי מען הייבט אויף דעם רויזעלע, מען זאגט אים: "דו ביסט יא", "דער אייבערשטער ווארט דו זאלסט רעדן צו אים", זינגט ער שוין צום אייבערשטן.

א מדרגה זיך צו קענען צעברעכן...

מענטשן מיינען 'עס איז א מדרגה זיך צו קענען צעברעכן'... הער שוין אויף זיך צעברעכן, ביסט שוין גענוג צעבראכן! שטארק זיך, 'איך בין יא', 'ברוך השם אז איך היט שבת'; חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת קיח): "כל המשמר שבת כהלכתה אפילו עובד עבודה זרה כדור אגוש מוחלין לו", ווער עס היט שבת איז אים דער אייבערשטער מוחל אויף אלע זיינע עבירות, אפילו ער איז זייער זינדיג און ער האט געדינט עבודה זרה רחמנא לצלן! זיך נישט זיך צו צעברעכן, אז דאס איז נאר 'א בחינה', דאס מיינט נישט מיר. דאס מיינט יעדן, ברוך השם איך רייכער נישט שבת, איך דרייוו נישט שבת, איך האב נישט מיין טעלעפאן שבת, איז דער אייבערשטער מיר מוחל אויף אלע מיינע עבירות.

מען קען נישט גלייבן נאר אין האלב

איינער האט אמאל געפרעגט א ברסלב'ער חסיד, ווי אזוי קען זיין אז דער רבי געבט א 'תיקון הכללי' אלס תיקון הברית - בלויז צען קאפיטלעך תהלים, ווי אזוי קען אזא גרינגע זאך פאררעכטן דעם גרויסן פגם? האט אים דער ברסלב'ער חסיד געענטפערט, דעם 'פגם' ווי אזוי די עבירה ארבעט אז דאס זאל חרוב מאכן אזויפיל וועלטן פארשטייטו יא? נאר גלייבן אין די עבירה איז א גרינגע זאך, ווייל א מענטש קען זיך גרינג צעברעכן, אבער מען קען נישט גלייבן נאר אין האלב, אז דו גלייבסט אינעם 'פגם' דארפסטו אויך גלייבן אינעם 'תיקון', די זעלבע וועג ווי אזוי די 'עבירה' קען חרוב מאכן די אלע וועלטן, קען אויך דער 'תיקון' צוריק מאכן אלע וועלטן.

ער שעמט זיך צו רעדן אויף זיך

אז מען הייבט אויף דאס רויזעלע, דער מענטש הייבט אן זען גוטס אין זיך, פאלן אנוועק אלע מחלקות און קריגערייען, ווייל א מענטש וואס קריגט זיך, מיט א שכן, א חבר, א מענידזשער, א טאטע, א ווייב, מיינט דאס אז איז ער באַמַת ברוגו אויף זיך אליין, דאס קען מען גוט קוקן, ווען איינער הייבט אן רעדן שלעכטס אויף א צווייטן, איז ער ביי זיך צעקלאפט, ער איז נישט צופרידן מיט זיך, אין אַמַת'ן אריין וואלט

קערן צום אייבערשטן. דערצייילט די גמרא, איינמאל אום שבת, איז רבי מאיר געגאנגען אויפ'ן וועג, אינמיטן זעט ער ווי זיין רבי קומט צו גיין רייטנדיג אויף א פערד, אין די היינטיגע שפראך מיינט עס דרייוון א קאר אום שבת קודש! האבן זיי גערעדט אין לערנען. אזוי זענען זיי ווייטער געגאנגען אינאיינעם ביז זיי זענען אנגעקומען ביים סוף פונעם 'תחום שבת', רופט זיך אן אחר צו רבי מאיר: "דו קענסט שוין נישט גיין ווייטער, ווייל דו ביסט א 'שומר שבת' און דא ענדיגט זיך דער תחום", האט רבי מאיר זיך געבעטן ביי זיין רבי: "רבי, אפֿשר דאך קומט דער רבי צוריק צום אייבערשטן", האט אחר געענטפערט: "איך האב געהערט א בת קול רופט אויס פון הימל 'שובו בנים שובבים חוץ מאחר', יעדער איינער קען תשובה טון - חוץ איך".

געהאקט שטיקער ביי שלש סעודות

למעשה האט רבי מאיר נישט אויפגעגעבן, און האט אים אריין געשלעפט אין א בית המדרש, אבער אין זענע שול'ן האט מען גערעדט ביי שלש סעודות 'מוסר', זיי האבן געהאקט שטיקער ביי שלש סעודות: "דו ביסט גארנישט?!" "דו ביסט גארנישט?!" אין דעם גאנצן שטאט איז נישט געווען קיין איין ברסלב'ער שטיבל וואס מען זאל רעדן כאטש איין גוט ווארט פאר אחר אז ער קען נאך יא תשובה טון. האט יענער רב זיך געשטעלט אויף א פסוק, און געזאגט אז פון דעם פסוק זעט מען "אז מען קען נישט תשובה טון!" זאגט אחר פאר רבי מאיר: "זעסט, עס איז מן השמים, איך קום דא אריין און איך הער שוין ביי די דרשה אז איך בין דערנאך, איך קען זיך מער נישט צוריק קערן צום אייבערשטן", זאגט אים רבי מאיר לאמיר פרובירן א צווייטע שטיבל, זענען זיי אריין אינעם צווייטן שטיבל, שטעלט זיך יענער רב אויף א אנדערע פסוק וואס שטייט (דמיון ב, כב): "כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך ברית נכתם עונך לפני נאם ה'", אפילו דו וועסט ווילן זיך אפואשן פון דינע עבירות וועסטו בלייבן שמוציג, עס וועט דיר גארנישט העלפן!

"ינוקא" - יונגע רבנים

אזוי זענען זיי געגאנגען פון איין שטיבל צום צווייטן, און 'אחר' ווארט צו הערן כאטש פון איין רב אז ער איז 'יא', ער קען נאך יא פאררעכטן זיינע שלעכטע מעשים, אבער קיינער האט נישט גערעדט אזעלכע דיבורים, אלע רבנים האבן נאר געזאגט מוסר אזוי ווי עס דארף צו זיין. ווי די גמרא רופט זיי אן מיט'ן נאמען: "ינוקא", זיי זענען געווען יונגע רבנים, זיי האבן נאכנישט געוואוסט ווי אזוי מען דארף רעדן מיט מענטשן, אויך האבן זיי נאכנישט געוואוסט וואס די וועלט איז, דערפאר האבן זיי נישט גערעדט קיין דברי חיזוק.

אזעלכע דרשות האלסטו?!

ביז זיי זענען אנגעקומען צום לעצטן שול, איז אחר געווארן אזוי צעבראכן האט ער גענומען א מעסער און צעשניטן דעם רב אויף דרייצן שטיקער! [דער בן איש חי (פו' הודיע, חגיגה טו) זאגט פֿשט אז ער האט נישט צעשניטן דעם רב, נאר דעם ספר וואס ער האט געהאט], ער האט געוויינט: "אזעלכע דרשות האלסטו?! איך קום אין שול הערן א שיעור, און ביי יעדע שיעור זאגט מען נאכאמאל 'דו ביסט נישט!' 'דו ביסט נישט!' קענסט מיר נישט זאגן אז איך בין יא?!" ביז ער איז מער נישט צוריק געקומען צום אייבערשטן.

דאס איז דער תשובה

האט מיר א בחור געפרעגט, די אלע פסוקים וואס זיי האבן נאכגעזאגט זענען דאך אַמַת'ע פסוקים, קומט לכאורה אויס אז מען קען נישט תשובה טון?! דער ענטפער איז, אוודאי קען מען תשובה טון, עס איז נישט דא אזא זאך אז א מענטש זאל נישט קענען תשובה טון, נאר דאס איז דער תשובה, דער מענטש דארפט אריבער גיין דעם גסיון ער זאל הערן ווי מען דארף אים נישט, ער זאל מיינען אז ער איז שוין פארפאלן - דאך זאל ער אזוי שטארק תשובה טון און זאגן: 'מיר גייט

ער גערעדט אויף זיך אליינס, פון גרויס צעבראכנקייט, נאר ער ווייסט נישט ווי אזוי און ער שעמט זיך צו רעדן אויף זיך, דערפאר רעדט ער אויף אנדערע...

קומען צום צדיק

אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן יד), ווען עס איז "אין שלום בעצמי" (תהלים לח, ד), דער מענטש אליינס איז נישט צופרידן מיט זיך, דעמאלט קריגט ער זיך מיט אנדערע. דער מענטש הענגט אן דאס שולד אין אנדערע, 'איך לייד וועגן מיין טאטע, מאמע, שווער, שווער, משפחה, ווייב, ארבעטער, בעל הבית, שכן א.א.וו.', אבער אין אמת'ן איז אלעס נאר צוליב דעם וואס ער איז צעבראכן ביי זיך, דערפאר דארף מען קומען צום צדיק, לערנען די הייליגע ספרים פון רבי'ן, וואס וועט אויפהייבן דאס רויזעלע, וועט אלעס ווערן גוט און פייני.

ווארן דער מלך וואס ער איז גווען האט איטליכע זאך ניטאן מיט חכמה און האט אלץ פארשטעלט. כדי קיינער זאל ניט פארשטיין די זאך וואס ער מיינט ביו סע וועט קומען אזוי א ווילד גרויסער חכם וואס ער וועט זיך שטייבן אין וועט קענען ציטרעפן אלץ איבער צו בייטיין. אין מסדר צו זיין אלע זאכן אזוי ווי מע דארף.

און אזוי דאס בעטיל. האט ער פארשטאנען אז מע באדארף עס אביסל אוועק רוקן פון דעם ארט ווי סע שטייט. און אזוי דעם טיש באדארף מען אויך אביסל אוועק רוקן פון דעם ארט און אזוי דעם לייכטער באדארף מען אויך אביסל אוועק רוקן פון אים ארט. און אזוי די עופות און די חיות מוז מען זי אויך אלע איבער שטעלן. מע זאל נעמען דאס עוף פון דעם ארט און מע זאל עס שטעלן אויף דעם ארט. און אזוי אלע מוז מען אלץ איבער שטעלן אנדערש. ווארן דער מלך האט אלץ אין מיטטע פארשטעלט מיט חכמה כדי קיינער זאל ניט וויסן וואס מע מיינט. ביו סע וועט קומען דער חכם וואס ער וועט קאנען פארשטיין ער זאל אלץ מסדר זיין אזוי ווי מע באדארף. און אזוי דער לייב וואס ער שטייט דארט ווי דער וועג גייט ארום באדארף מען אים אהין שטעלן. און אזוי אלע באדארף מען אלץ איבער שטעלן האט ער גיהייסן אז מע זאל אלץ מסדר זיין ווי מע באדארף. מע זאל ארום נעמען דאס רייזעלע פון אונטן און מע זאל עס אריין געצין אויבין. און אזוי די אלע זאכן וואס מען אלץ איבער שטעלן און מע זאל זי מסדר זיין אנדערש (אזוי ווי מע באדארף אזוי ווי ער האט גיהייסן) ווי מע האט אזוי גיטאן. האבן אנגעהויבן אלע צו שפילן דעם וואוילן ניגון וואס ער איז זייער א ווילד חידוש. און זיי האבן אלע גיטאן דאס וואס זיי באדארפן צו טון אזוי האט מען אים אפגעגעבן די מלוכה. (דהיינו דעם אמת'ן בן מלך וואס ער האט די אלע חכמות באוויזן כ"ל).

האט ער זיך אנגירופן און האט גיזאגט צו דעם בן השפחה. היינט פארשטייט איך אז איך בין טאקע דער אמת'ר בן מלך און די ביסט דער בן השפחה פאמת.

פארצייטן אז מע פלעגט שמוכין קבלה פלעגט מען שמוכין מיט אזוי א לשון (ווי די מעשה איז) וכו'. די מעשה איז. א ווילד חידוש. און סע נאר איינס. די חכמות וכו'. און די שטול און דער נארטן וכו'. סע נאר איינס. אמאל הייסט עס אזוי אמאל אזוי.

דער פירוש פון דער מעשה. איז אזוי ווי די שטול וואס דער מלך האט גימאכט וואס דער עיקר חכמה איז אז מע זאל וויסן ווי אזוי מסדר צו זיין איטליכע זאך אזוי אויך ווער סע איז א גרויסער בקי אין ספרים. און איז א גרויסער חכם באמת. קאן ער פארשטיין דאס פירוש. נאר מע מוז וויסן מע זאל גוט מסדר זיין. ווארן אמאל הייסט די זאך אזוי אמאל אזוי, אז וואויל איז דעם וואס ער וועט זוכה זיין דאס צו פארשטיין. דאס האט אלץ ער אליין ע"ה גישמוכט נאך דער מעשה.

צוריק ווערן אן עניו

מיר נעמען ארויס פון דא. אז ווען עס קומט צו דינען דעם אייבערשטן דארף דער מענטש זיך גרויסן, זיין זיכער ביי זיך אז דער אייבערשטער הערט צו יעדעס ווארט וואס ער רעדט, און פריידט זיך צו יעדע מצוה וואס ער טוט. פארשטייט זיך אז ווען עס קומט צו טשעפען א צווייטן, געבן א שלעכט ווארט פאר א צווייטן, דארף מען צוריק ווערן אן עניו, דאן דארף מען טראכטן: 'ווער בין איך צו טשעפען אנדערע', 'איך בין נישט ראוי פאר דעם'.

זאל עס דער ראש ישיבה אליינס טון

אויף צו קענען 'מוסר זאגן' - דארף מען שוין זיין ראוי, נישט יעדער קען זאגן 'מוסר'. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): "אף על פי

שתוכחה הוא דבר גדול", כאטשיג מוסר זאגן איז א גרויסע זאך, "אף על פי כן לאו כל אדם ראוי להוכיח", - אבער נישט יעדער קען געבן מוסר, ווייל אויב מען איז נישט ראוי קען מען ערגער מאכן, נאר ווער עס קען זאגן מוסר אזוי ווי משה רבינו האט געזאגט מוסר, ער האט אריינגעגעבן א ליבשאפט אין די אידן, נאכן זינדיגן ביים עגל האט ער זיי געזאגט (גישין לו): "עדיין חביבותא הוא גבן", דער אייבערשטער האט ענק נאכאלץ ליב. אפילו אויב איינער וועט דיר קומען זאגן אין נאמען פון ראש ישיבה אז "דער ראש ישיבה האט געזאגט דו זאלסט זאגן מוסר", זאל עס דער ראש ישיבה אליינס טון, אזא הייליגע מצוה פון 'הוכח תוכיח' זאלסטו לאזן פאר'ן ראש ישיבה צו טון...

א גוט ווארט קען יעדער געבן

אבער חיזוק - דאס מעג יעדער געבן און דאס דארף יעדער געבן, דא קומט נישט אריין 'מי אנכי, ווער בין איך? בין איך דען ראוי?!' דער רבי זאגט בפירוש (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מח): "שאלו היה אומר לו אחד, 'היה מי שיהיה' בעת שעסק בעבודת השם בתחלתו, 'אחי, חזק ואחז עצמך', ווען איך וואלט געהאט איינער, זאל זיין ווער עס זאל זיין, זאל מיר זאגן אין מיינע יונגע יארן, ברודער שטארק זיך און דערהאלט זיך, "הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו יתברך", וואלט איך געהאט נאכמער כח צו דינען דעם אייבערשטן, 'פי גם עליו עבר כל הנזל, ולא היה שומע שום התחזקות משום אדם', איך האב אבער נישט געהאט ווער עס זאל מיר דאס זאגן. קומט אויס אז א גוט ווארט קען יעדער געבן. 'שטארק זיך', 'דו ביסט וואויל', 'דו ביסט גוט', - קען יעדער זאגן.

אפילו אויב יא - האב איך נישט מורא

מוהרא"ש האט דערציילט, אז פאר'ן קריג זענען אנגעקומען א גרופע בחורים פון פוילן קיין אומאן און ווען די קריג האט אויסגעבראכן זענען זיי שטעקן געבליבן אין אומאן, [אזוי ווי מען זעט היינט ביי די מלחמה צווישן רוסלאנד און אוקריינא, אז מען שפארט אפ די גרעניצן], וויבאלד זיי האבן נישט געהאט וואו צו וואוינען האבן זיי זיך מסדר געווען אינעם קלויז. זיי האבן זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, זיי פלעגן דארט בלייבן אויף ביינאכט און ביינאכט פלעגט אהין קומען פרויען וכו', פלעגט דער שמש זיי ארויסטרייבן, אבער די בחורים האבן נישט אויסגעהערט, האט איינער געשריגן אויף א בחור: "דו וועסט נישט ארויס גיין פון גיהנם, און נישט אריין גיין אין גן עדן!" האט זענער בחור געענטפערט: "דאנקען גאט [דאס איז דעמאלט געווען אזוי ווי אין אונזער שפראך 'שכוח אייבערשטער'], אז דו ביסט נישט דער 'שומר הפתח' אין גיהנם און אין גן עדן, און אפילו אויב יא - האב איך נישט מורא פאר דיר..."

אבער צעברעה מיר נישט!

מוהרא"ש האט זייער הנאה געהאט פון דעם ווארט, מוהרא"ש פלעגט עס דערציילן מיט א שמייכל זאגענדיג ווי גוט דער בחור האט צוריק געענטפערט, איי דער בחור האט דאך גערעדט מיט חצפה, און זענער איז דאך באמת גערעכט געווען אז די בחורים מעגן זיך נישט דרייען דארט? אלא מאי? ביסט טאקע גערעכט, אבער צעברעה מיר נישט! זאג מיר נישט אז איך בין דערנאך, זאג מיר נישט אז איך האב שוין נישט קיין פלאץ אין גן עדן, דאס קען קיינער נישט זאגן, און אויב דו קענסט עס יא זאגן - האב איך נישט מורא פון דיר! איך האב נישט מורא פונעם 'שומר הפתח' פון גיהנם און פון גן עדן, איך גיי צום אייבערשטן, איך גיי בעטן דעם אייבערשטן איך זאל קענען צוריק קומען.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, און אויפהייבן דאס רויזעלע, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.